

רבנו נחמן

מברסלב

פירושים

על

פרשת השבוע

דעת נור

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה

שִׁירַת הַאֲזִינוּ הוּא לְעֵד, 'כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ' אֲכַלּוּ בְתַקְוָה הַהִסְתַּרְהָ שִׁבְתוּךָ הַסְתַּרְהָ, כְּמוֹ שִׁבְתוּבוֹ: "וְאֲנֹכִי הַסְתַּר אֶסְתִּיר פָּנַי מֵהֶם וְכוּ' וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד וְכוּ'". כִּי כָלֵל הַשִּׁירָה הַזֹּאת הוּא לְהוֹכִיר וּלְהוֹדִיעַ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ וְאֲשֶׁר הוּא עֹתִיד לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת עַד שְׁסוּף כָּל סוּף וְיִגְמַר כְּרִצּוֹנוֹ לְהַחְזִיר לָנוּ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל עִם כָּל הַקְּדוּשׁוֹת וְתַפְאֶרֶת הַגּוֹנֵינִי הַמְאִירִין שֵׁם כְּמוֹ שֶׁהִתְחִיל 'בְּהַנְחִיל עֲלֵינוּ גּוֹיִם וְכוּ' יִצַּב גְּבֻלַת עַמִּים לְמִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ וְכוּ' יִרְכַּבְהוּ עַל בְּמַתֵּי אֶרֶץ וְכוּ', דְּהֵינּוּ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הוֹלֵךְ וְסוֹבֵב כָּל סְפוֹר הַשִּׁירָה הַנוֹרָאָה הַזֹּאת אֶת כָּל אֲשֶׁר עָבַר וְאֶת כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר עַל יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַעֲתִים שִׁיעֲבֹרוּ עֲלֵיהֶם עַד שְׁסִים שְׁסוּף כָּל סוּף וְכִפָּר אֲדַמְתּוּ עִמּוֹ, שֶׁה' יִתְבָּרַךְ יִרְצֶה אֲדַמְתּוּ וְעִמּוֹ, כִּי הֵם בְּחִינָה אַחַת. וְכָל זֶה יִגְמַר ה' יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי הַצְּדִיקִי אֲמַת שְׂדֵבְרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם מְלֵאִים רְזִין שְׁכָלִם כְּלוּלִים בְּמִשָּׁה שֶׁהוֹדִיעַ מִקֶּדֶם רַבּוּי הַהִסְתַּרּוֹת שִׁיְהִי הַסְתַּרּוֹת בְּתוֹךְ הַסְתַּרּוֹת עַד שִׁיְהִי קִשָּׁה לְמִצֵּא הָאֲמַת לְאֲמַתּוֹ, אֲבָל אַף־עַל־פִּי־כֵן יִגְמְרוּ הַצְּדִיקִי אֲמַת בְּחִינַת מִשָּׁה אֶת שְׁלֵהֶם וְיוֹדִיעוּ אֶלְקוֹתוֹ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שִׁבְתוּב שֵׁם: "רְאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא אֲנִי אֲמִית וְאֲחִיָּה וְכוּ' וְאִין מִיְדֵי מִצִּיל". וְזֶה שֶׁהִתְחִיל: "הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה", לֹמַר: דַּעוּ, כִּי דְבָרֵי אֵינָם פְּשׁוּטִים, כִּי הֵם עִמְקִים מְאֹד מְאֹד וְהֵם מְלֵאִים רְזִין עִמְקִין עַד אֲשֶׁר אֲנִי קוֹרָא אֶת הַשָּׁמַיִם שֶׁהֵם כְּלִיּוֹת הַדְּרִי מַעֲלָה שִׁיאֲזִינוּ מֵה שֶׁאֲדַבֵּר, מְכָל שִׁבְן: "וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַרֵי פִי", שֶׁצְרִיכִין כָּל בָּאֵי עוֹלָם שֶׁבְּאֶרֶץ הַזֹּאת לִשְׁמַע וּלְהִבִּין הֵיטֵב אֲמַרֵי פִי כִּי 'עֵרַף כְּמִטְרָה לְקַחֵי תִזְל כְּפֹטֵל אֲמַרְתִּי וְכוּ', הֵינּוּ שְׂדֵבְרֵי אֵינָם פְּשׁוּטִים רַק הֵם כְּמִטְרָה וְכֹפֵטֵל שְׂנֵרָאִים שֶׁהֵם מִים וְלַחְלוּחִית פְּשׁוּטִים, אֲבָל בְּאֲמַת יֵשׁ בָּהֶם כַּחַת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת, כִּי הֵם מְגַדְלִים כָּל מִינֵי צְמָחִים וְעִשְׂבִּים שׁוֹנִים לְאִין מִסְפָּר וְכְמוֹ שֶׁאֲמַר שֵׁם: "כִּשְׁעִירִים עָלֵי דְשֵׁא וְכִרְבִּיבִים עָלֵי עֵשֶׂב וְכוּ'". כְּמוֹ כֵּן הֵם דְּבָרֵי, כִּי אַף־עַל־פִּי שְׂנֵרָאִים כְּפְשׁוּטִים, אֲבָל הֵם עִמְקִים מְאֹד וּמְלֵאִים רְזִין וַיֵּשׁ בָּהֶם כַּח לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד וּלְהַצְמִיחַ אוֹתוֹ עַד שִׁיְתַפְּאֵר וַיִּשְׁתַּעֲשַׂע ה' יִתְבָּרַךְ עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּהַתַּפְּאֵרוֹת וְשִׁעֲשׁוּעִים נִפְלְאוֹת, כִּי שֵׁם ה' אֲקַרָּא, הֵינּוּ דַּעוּ וְהֵאֱמִינוּ שְׁכָל מֵה שֶׁאֲנִי מְדַבֵּר וּמוֹצִיא מִפִּי בְּכָלִם שֵׁם ה' אֲקַרָּא, שְׁכָל דְּבָרֵי וְשִׁיחֻתֵי הֵם רַק לְקִרוֹת שֵׁם ה' לְגַדֵּל וּלְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ בְּעוֹלָם וְעַל־כֵּן אַתֶּם הִבּוּ גִדְל לְאֶלְקֵינוּ, כִּי עַל־יְדֵי שֶׁתֵּאֱמִינוּ בְּכָל זֶה, עַל־יְדֵי זֶה תִּתְּנוּ גִדְל לְאֶלְקֵינוּ, שֶׁתְּבִינּוּ מִמֶּנִּי גִדְלְתוֹ וְנוֹרָאֵתוֹ

יִתְבָּרַךְ לְעֵד, כִּי עַל־יְדֵי צְדִיקֵי אֲמַת, עַל־יְדֵי חַדוּשֵׁי תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה וְעַל־יְדֵי שִׁיחֻתְךָ הַנִּפְלְאוֹת יְכוּלִים לְהִבִּין גִּדְלוֹת ה', כְּמִבְּאֵר בְּמִקּוֹם אַחַר וְכְמוֹכֵן כָּל זֶה לְכָל הַזּוֹכִים לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם. כִּי הַצּוֹר תָּמִים פָּעֵלוּ וְכוּ', וְכִנּוּדָאֵי פָּעֵל וְעָשָׂה וַיִּצַר וּבִרְאָה הַכָּל בְּחֻכְמָה נִפְלְאָה, כְּמוֹ שִׁבְתוּבוֹ: "כָּלִם בְּחֻכְמָה עָשִׂיתָ". וְהַכָּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל הַצְּדִיקִים הַעוֹשִׂים רְצוֹנוֹ שֶׁהֵם יוֹדְעִים רְזִין עוֹלָם עַד שְׁכָל מַעֲשֵׂיהֶם וְדַבּוּרֵיהֶם מְלֵאִים רְזִין וְעַל־יְדֵם יְכוּלִים לְהִבִּין גִּדְלַת ה'. (הַלְכוֹת חֻזְקַת מִטְּלָטְלִין - הַלְכָה ה, אוֹת יד)

לבב

יְעֵרַף כְּמִטְרָה לְקַחֵי תִזְל כְּפֹטֵל אֲמַרְתִּי

טַל וְגֶשֶׁם נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה, בְּבַחֲנִית (דְּבָרִים לב) יְעֵרַף כְּמִטְרָה לְקַחֵי תִזְל כְּפֹטֵל אֲמַרְתִּי. וְהַעֲקָר תְּלוּי בְּהַתַּפְּלָה, כִּי כָּל לְמוֹד הַתּוֹרָה תְּלוּי בְּהַתַּפְּלָה, כְּמוֹ שִׁבְתוּב רַבְּנוּ (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֲלֵק א - סִימָן ח), בְּבַחֲנִית (יוֹאֵל ד) וּמַעֲיִן מִבֵּית ה' יִצַּא, עֵינֵי שֵׁם. וְזֶה 'יְעֵרַף כְּמִטְרָה וְכוּ', כִּי שֵׁם ה' אֲקַרָּא, הֵינּוּ בְּחִינַת תַּפְּלָה, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה זּוֹכִין לְשִׁכָּל לְלַמֵּד תּוֹרָה, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה נַעֲשֵׂה טַל וּמִטְרָה כְּנ"ל.

כִּי אֵיתָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ (בְּסִימָן קִנְט) - לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן (חֲלֵק א) שֶׁעַל־יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה, אֲזִי בְּשׁוֹכְהָ שֶׁתּוֹרַתּוֹ עוֹלָה לְהַשְׁכִּינָה, נַעֲשֵׂה מִזֶּה שְׁפַע רוּחַנִיּוֹת וְשְׁפַע נְשִׁמִּיּוֹת, וְזֶה יְמִין וּשְׂמָאל שִׁישׁ בְּהַתּוֹרָה, עֵינֵי שֵׁם. אֲבָל מִי שֶׁאִין תּוֹרַתּוֹ עוֹלָה לְהַשְׁכִּינָה, וּמִטְבַּע הַתּוֹרָה לְהַתְּעֵלוֹת, וּבְתוֹךְ כֵּךְ נַעֲשֵׂה לִילָה וּמִפִּין עָלָיו הַנְּרָדִינֵי נִימוּסִין, וְנַעֲשֵׂה מִזֶּה ט"ל תּוֹרָה אוֹ לְהַפְּךָ, עֵינֵי שֵׁם. וְזֶה בְּחִינַת יְמִין וּשְׂמָאל וְכוּ', עֵינֵי שֵׁם הֵיטֵב.

וְזֶה בְּחִינַת טַל וְגֶשֶׁם. כִּי שְׁפַע נְשִׁמִּיּוֹת הוּא בְּחִינַת גֶּשֶׁם, כִּי כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת מְכַנִּין בְּשֵׁם גֶּשֶׁם. כִּי כְּשֶׁהִלְמוֹד עוֹלָה לְהַשְׁכִּינָה וְהַשְׁכִּינָה הִיא בְּחִינַת אֲמוּנָה, עַל־כֵּן נַעֲשֵׂה מִזֶּה בְּחִינַת גֶּשֶׁמִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת אֲמוּנָה, כְּמוֹ שִׁבְתוּב רַבְּנוּ בְּמִקּוֹם אַחַר (בְּסִימָן ז - לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֲלֵק א). וְעַל־כֵּן בְּחֵרֶף, שֶׁעֲקָר לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּלִילָה, כִּי אֲזִי נֶאֱמַר: 'לֹא אֵיבְרִי לִילִיא אֶלָּא לְגִירְסָא, וְהַלִּילָה הוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה, כְּמוֹ שִׁבְתוּב (תְּהִלִּים צב): וְאֲמוּנַתְךָ בְּלִילוֹת, וְעַל־כֵּן הַלְמוֹד שְׁלוּמְדִין אֲזִי הִיא עוֹלָה לְהַשְׁכִּינָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת אֲמוּנָה. כִּי הַלְמוֹד שְׁלוּמְדִין בְּלִילָה הוּא קָרוֹב יוֹתֵר לְעֵלוֹת אֵל הַשְׁכִּינָה, הֵן מִצַּד הָאֵדָם, הֵן מִצַּד הַשְׁכִּינָה כְּבִיכּוֹל. כִּי הָאֵדָם יְכוּל לְבַטֵּל עֲצֻמוֹ וּלְדַבֵּק עֲצֻמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר בְּלִילָה מִבִּיּוֹם, מַחֲמַת שֶׁאֲזִי נָחִים הָעוֹלָם מִרְדִּיפַת הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שִׁבְתוּב רַבְּנוּ (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֲלֵק א - סִימָן נב). וְגַם הַשְׁכִּינָה הִיא סְמוּכָה לְהָאֵדָם הַלְמוֹד בְּלִילָה וּמִקְשָׁבַת לְקוּלוֹ, כְּמוֹ שִׁבְתוּב (אֵיכָה ב): קוּמֵי רַנִּי בְּלִילָה לְרֵאשׁ אֲשִׁמּוֹרוֹת

זרעו. כי שירת האזינו זה בחינת תפלה, שהוא בחינת שירה וזמרה, בחינת עשרה מיני נגינה שבהם יסד דוד המלך עליו השלום ספר תהלים, הינו שעל-ידי השירה הזאת כלל משה רבנו עליו השלום את כל התורה בתוך בחינת שירה, שהיא בחינת תפלה. ועל-ידי זה האיר בנו הארה הזאת לזכות ולעשות מהתורות תפלות, שעל-ידי זה עקר קיום התורה באחרית הימים, בחינת וענתה השירה הזאת וכו', כי לא תשכח מפי זרעו וכו' וכו"ל: (הלכות ראש חדש - הלכה ה, לא לפי אוצר היראה - התבודדות, אות יז)

לבג

כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו

שירת האזינו בולל כל מה שעבר על ישראל וכל מה שעתידי לעבר עליהם בכלליות ובפרטיות עד הסוף ואחרי כל אלה סוף כל סוף לא ימש' ה' את עמו. כמו שכתוב בסוף פי ידיו ה' עמו כי יראה פי אלת יד וכו'. וזה שהתחיל בתחלת דבריו כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו. הינו שאמר משה לישראל ממני תראו וכן תעשו. כי דעו כי אנכי כל מה שזכיתי בזה העולם הכל היה עלי ידי שקראתי תמיד אל ה' בחינת כי שם ה' אקרא. וכמו בן מהרו עשו כמוני והבו גדל לאלקינו. שתקראו גם-כן אל ה' יתברך תמיד כמוני שזהו עקר גדלתו וכבודו. כמו שכתוב וקראני ביום צרה אחלצך ותכבדני. וכעין שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק זה כי שם ה' אקרא אתם הבו גדל לאלקינו וכו' שתענו אחרי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הינו כנ"ל. שכמו שאני קורא לה' יתברך תמיד כמו בן תעשו לעולם ועד. וזהו בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ששם כבוד מלכותו מברך לעולם ועד אפלו אחרי כל החטאים והפעמים שמכעים כל אחד לפניו בכל דור ודור. כי ימין ה' רוממה לעולם וכמו שכתוב ואתה מרום לעולם ה'. וכמו שכתוב שם בהשירה שחת לו לא. ותרגם אונקלוס לא לה. כי אליו יתברך אין מגיע שום פגם כמו שכתוב אני ה' לא שניתי ועל-כן תמיד יכולין להתקרב אליו כמו ששמעתי מפי אדוננו מורנו ורבנו ז"ל שאמר שאפלו בשאול תחתיות יכולין להיות סמוכין אליו יתברך. וזהו בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כנ"ל. ועל-כן הזהיר להם משה על זה בתחלת השירה. כי זה עקר בונתו בהשירה הקדושה הזאת שכוללת הכל שאמר עליה וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו וכל בונתו שיתחזקו תמיד בה' יתברך ויבטחו ברחמי ויצעקו ויתפללו אליו יתברך תמיד כמו שנהג הוא כל ימי חייו בחינת כי שם ה' אקרא הבו

שפכי כמים לבד נכת פני ה', נכת פני ה' דיקא, כי השכינה קרובה אליו והוא נכת פני ה' ממש. כי בלילה השכינה היא בעולמות התחתונים, ואז כביכול 'ולא מצאה היונה מנוח' וכו'. ועקר מנוחתה אצל האדם הלומד או, בבחינת גם צפור מצאה בית, כמו שכתוב בתקונים. ועל-כן בתרף שהלמוד בלילה, והיא עולה להשכינה שהיא בחינת אמונה כנ"ל, על-כן נעשה מזה בחינת גשמים כנ"ל, ועל-כן אומרים אז בתפלה 'מוריד הגשם'.

אבל בקיץ שעקר הלמוד ביום, כי אז נאמר 'לא איברי ליליא אלא לשינתא', וביום לאו כל אדם זוכה שיהיה למודו עולה להשכינה, כי אז אין האדם יכול לבטל עצמו כל כך מחמת מרדת העולם, וגם השכינה אז בעולמות העליונים, על-כן רב הלמוד של הימים נעשה מהם בחינת טל כנ"ל, שזה נעשה מהלמוד של יום דיקא, על-ידי שמפין עליו אותן הידועים היוצאין בלילה כנ"ל, ועל-כן אומרים בקיץ 'מוריד הטל כנ"ל'. (הלכות תפלה - הלכה א)

לבג

כי שם ה' אקרא

כל הצדיקים לא זכו למדרגתם בשלמות, כי אם על-ידי התבודדות ותפלות, שהרבו להתחנן לפני השם יתברך שיזכו לקיים את התורה, כי עקר הכנעת הסטרא-אחרא בשלמות הוא רק על-ידי זה, כי מתורה בפני עצמה יש לפעמים יניקה להסטרא-אחרא, חס ושלום, שמכנים בדעתו ללמד שלא לשמה, חס ושלום; וכן מתפלה בפני עצמה תוכל הסטרא-אחרא להתאחו, שמכנים בדעתו להתפלל לצורך גופו לבד. אבל כשנכלל תורה ותפלה יחד, וכל תפלתו הוא רק שיקים את התורה, וכן כל למודו את התורה כדי שידע לעשות מהתורה תפלה, כדי שיוכה לשמר ולעשות ולקיים, ואז נכלל התורה והתפלה יחד בתכלית היחוד, ואז יתפרדו כל פעלי און ואין להסטרא-אחרא שום יניקה, אדרבא הרע נתהפך גם-כן לטוב.

וזה האזינו השמים ואדברה וכו'. יערף כמטר לקחי וכו'. שבודאי יכנסו דברי באזניכם. וכעין שפרש רש"י שם לענינו והפעם 'כי שם ה' אקרא, כי אקרא ואתפלל בשם ה' ואעשה מהתורות תפלות ועל-ידי זה בודאי יערף כמטר לקחי תול פטל שיתקיימו ויכנסו דברי בלביכם כמטר וכטל. ותזכו לקיים את התורה, כי עקר קיום התורה הוא על-ידי זה שעושין מתורות תפלות וכו"ל, כי כל שירת האזינו נאמרה כדי לזכות באחרית הימים לקיים את התורה, כמו שכתוב שם בענין: ואנכי הסתר אסתיר פני וכו' וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי

גדל לאלקינו כנ"ל. וזה שהקדים תחלה והזהיר להם שיאזינו דבריו היטב כמו שכתוב האזינו השמים וכו' וערף כמטר לקחי תול כפל אמרתי וכו', הינו שהזהיר שדבריו יכנסו באזניהם כמו מטר וטל שיורדין טפות מים בארץ ואחר כך צומח מהם צמחים נפלאים כמו כן דבריו יכנסו בלבם כפל וכמטר ויצמחו בלבם ויעשו פרות טובים כי דברים אלו להתחזק בה' יתברך תמיד צריכין להאזין היטב היטב ולהבין דבר מתוך דבר להבין היטב רמיוזותיו של הצדיק עד היכן עד היכן צריכין להתחזק לעולם. וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום אשכילך ואורך בדרך זו תלך איעצה עליך עיני אל תהיו כסוס כפרד אין הבין וכו' כי מתחלה ספר דוד צרותיו ואמר שמעצם צרותיו הוא מכרח לשאג כל היום, כמו שכתוב (תהלים לב): כי החרשתי בלו עצמי בשאנתי כל היום כי יזמם ולילה תכבד עלי ידך וכו' על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו, אתה סתר לי מצר תצרני רגני פלטי תסובבני סלה, ודרשו רבותינו ז"ל (מדרש שוחר טוב תהלים קמ) אתה רגז לפני ואני אפלט אותך. נמצא שבאלו הפסוקים מזכיר אף צריכין להתחזק בתפלה ובשאננה לה' יתברך תמיד כדי להנצל משטף מים רבים השוטפים בעולם הזה הרוצים לבלות את האדם חס ושלום משני העולמות רחמנא לצלן. ועל זה סים אשכילך ואורך בדרך זו תלך איעצה עליך עיני שאני מרמו לך בעיני שאל תסתכל על שום דהיה שרוצין לדחות אותך יהיה מי שיהיה הן המחשבות שבאין עליך בעצמך הן הדחיות הנמשכין מאחרים וכו' על כלם אל תסתכל רק תבין דברי שאני מורה לך הדרך ומרמו לך בעיני שתמיד תתחזק בצעקה ושאננה לה' יתברך. וזהו שאמר משה רבנו ערף כמטר לקחי תול וכו'. שדבורים האלה צריכים לצמח ולעשות פרות בלבך כפל וכמטר לקימם תמיד בכל מה שעובר על האדם כל ימי חייו. ומה הם הדברים? כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו שתקראו תמיד אל ה' יתברך לעולם ועד. (הלכות ערלה - הלכה ד, אות טז)

יכול לעמד בהם, כגון חסרון פרנסה וכיוצא. ובאמת צריכין להאמין כי צדיק ה' וישר משפטיו, ואינו מנסה שום אדם במה שאינו יכול לעמד בו, אף על פי שלפי שכלו קשה לו לעמד בענינים אלו שעוברים עליו, אף על פי כן צריך להשליך שכלו וחכמתו, ולהאמין בתמימות כי ישרים דרכי ה' ומשפטיו, וכודאי הוא צריך לעבר בזה העולם בענינים אלו, שהשם יתברך מתנהג עמו, בעשירות או בעניות, או בהתנברות התאוות והרעיונים וכו', וכמו שאמרו רבותינו ז"ל הלל מחיב העניים, רבי אליעזר בן הרסום מחיב העשירים, יוסף מחיב את הרשעים. נמצא שכמו שהצדיק זוכה על-ידי התמימות שלו שמשליך עצמו לכל מיני רפש וטיט בשביל השם יתברך (כמובא בלקוטי תניינא - סימן ה, עין שם), על-ידי זה זוכה לבחינת תקון המשפט בשרשו, דהינו להשיג השגת צדיק ורע לו רשע וטוב לו כמבאר בפנים, כמו כן גם אצל אנשים פשוטים, על-ידי שמשליכים כל חכמתם ושכלם ומאמינים בהשם יתברך בתמימות, על-ידי זה זוכין לבחינת תקון המשפט, הינו שאינם מהרהרים אחר משפטיו יתברך, ומתנברין בכל עז לעמד בכל מה שעובר עליהם, ולכלכל דבריהם במשפט. כי על ידי התמימות, על-ידי זה הצדיק מקשר אותם לדרכי תמימות, ומעלה אותם ממקום שנפלו לשם, על-ידי פגם המשפט שנפל לתהומות חס ושלום. ואם אף על פי כן יצרו מתנבר עליהם ביותר צריכים ביותר, להתחזק בדרכי התמימות, ולצעק להשם יתברך מעמקי תהומות, בבחינת מפעמקים קראתיך ה', עד שסוף כל סוף יזכה על ידי זה ליצא ולעלות מעמק נפילתו שנפל וירד עד תהום, והכל בכת וזכות הצדיק הנ"ל.

וזהו הצור תמים פעלו בחינת תמימות. וזהו כי כל דרכיו משפט. כי תקון המשפט על-ידי בחינת תמימות כי ה' יתברך מתנהג כביכול כמו שהאדם מתנהג כמו שכתוב עם גבר תמים תתמם שעל-ידי זה עקר תקון המשפט כנ"ל. וזהו אל אמונה ואין עול וכו'. ולהפך מי שאינו מתנהג בתמימות עליו נאמר מה שכתוב שם תכף אחר מקרא זה שחת לו לא. ששחת וקלקל והפך מלא בא"ף ללו בנא"ו. כי מה שנאמר בכלל ישראל כי לא נחש ביעקב הפך על עצמו הגלגל שעליו נאמר כי לו נחש. שזהו בחינת מדה כנגד מדה. וזהו בניו מומם ופרש רש"י בניו היו והשחתה שהשחיתו הוא מומם. הינו כי זה שהולך בתמימות הוא עקר הבן החביב לה' יתברך כמבאר בהתורה הנ"ל, וזה שצועק על ההופכים ארחות ישר ואינם מאמינים בראוי בשלמות בצדקת המשפט של ה' יתברך והולכים אחר נחושים וסברות רבות בניו היו. כי אם היו הולכים בתמימות היו נקראים בנים

לבד

הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט

עקר תקון כל אדם הוא על-ידי בחינת תקון המשפט. כי צריך כל אדם לכלכל דבריו במשפט, הינו שישפט את עצמו על כל דבר, וכל הפגמים חס ושלום הם בחינת קלקול המשפט שאינו מתנהג במשפט התורה, ועקר קלקולו על-ידי חכמות רעות של העולם שהם בחינת פגם המשפט, דהינו מה שנדמה לכל אחד באלו השם יתברך אינו מתנהג עמו במשפט הישר והצדק, ומזמין לו נסיונות שאינו

למקום. והשחתה שהשחיתו הלא נחש עד שנתהפך ללו נחש, הוא מומם כי הפך תמימות הוא בעל מום כי תמימות לשון שלמות והמום הוא חסרון. וזהו דור עקש ופתלתל בחינת עם עקש תתפתל הפך עם גבר תמים התמם שאז נקרא בן ותמים בשלמות בלי מום. (הלכות גזיקין - הלכה ה, אות י לפי אוצר היראה - תמימות, אות ט)

ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמך; וכן כתיב (משלי כא): אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לגנב ה'. (לקוטי מוהר"ן חלק א - סימן קכג)

לבו,

עם נבל ולא חכם

... אמר רבנו ז"ל שכל זמן שנשארו להאדם שום שכל עצמו אינו מקרב כלל, במבאר על פסוק (דברים לב): "עם נבל ולא חכם" - עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו (בסימן קכג - לקוטי מוהר"ן חלק א). שעקר קבלת התורה היה רק על-ידי זה, על-ידי שסלקו את חכמתם לגמרי, כי אם היו מעמידים על חכמתם ושכלם לא היו יכולים לקבל את התורה.

כי כל השכל של כל העולם, אפלו של היראים והבשרים, כל זמן שלא זכו לשפר תאוות לבם לגמרי לגמרי, כמו עור המעבד ממש בלי שום שמץ ריח בעלמא, עדין אין להם שום שכל כלל וכל שכלם הוא רק בבחינת המדמה שהוא כח הגוף כח הבהמיות מאחר שלא פשטו את גופם עדין לגמרי מבהמיות. וגם המדמה שלהם אינו מברר עדין לגמרי, על-כן עקר תקונם להתקרב לה' יתברך הוא על-ידי אמונת חכמים, בחינת (שמות יד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, דהיינו להתקרב לצדיקים אמתיים ולהאמין בם ולבטל דעתו נגדם לגמרי כאלו אין לו שום שכל כלל. (הלכות תפלין - הלכה ה, אות לה)

לבו,

זכר ימות עולם בינו שנות דר ודר

שכחה היא בחינת הסתלקות הדעת, ששם עקר אחיות הזמן. אבל זכרון הוא בחינת דעת, שעל-ידי-זה נתבטל הזמן. כי אפלו בשכלנו אנו יכולין להבין קצת, שאין שום זמן כלל, כנראה בחוש, שהזמן הולך והומה, והוא עף ופורח כצל עובר, עד שבאמת לפי פריחת המחשבה רואין כמעט בחוש שאין זמן כלל, כי היכן הוא הזמן של כל העולם? ועקר הזמן הוא רק מחמת השכחה, מחמת שעוברים ימים ושנים, וברבות הימים נשכחים הימים הראשונים, ומחמת שכחה נדמה כאלו הוא כבר זמן ארך ונמשך מאד. אבל כשזוכרין היטב מה שנעשה מתחלה עד עכשו, והיום שעבר לפני כמה שנים כאלו הוא עומד עכשו, על-ידי-זה רואין שאין שום זמן כלל, רק שבשכלנו בודאי אי אפשר להבין דבר זה בשלמות, רק איזה התנוצצות והעברה בעלמא. והכלל, שעקר הזמן הוא מחמת שאין לנו שכל, דהיינו מחמת השכחה, שהוא בחינת שנה והסתלקות הדעת. וזה שמוהיר הכתוב (דברים לב): "זכר ימות עולם בינו שנות דר ודר", כי כל ימות עולם ושנות דור ודור, שהם בחינת כלל הזמן,

לבו,

עם נבל ולא חכם

(ותרנומו: עמא דקבילו אורייתא, ולא חכימו)

העקר והיסוד, שהכל תלוי בו - לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול, ולבלי לגטות, חס ושלום, מדבריו ימין ושמאל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספרי פרשה שופטים): אפלו אומר לך על ימין שמאל וכו'; ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק דעתו כאלו אין לו שום שכל בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור, וכל זמן שנשארו אצלו שום שכל עצמו, אינו בשלמות ואינו מקשר להצדיק. וישראל בעת קבלת התורה היו להם חכמות גדולות, כי אז היו עובדי עבודה-זרה שבימיהם, שהיה טעותם על-פי חכמות וחקירות גדולות, בידוע, ולולי שהיו ישראל משליכין מעצמן החכמות, לא היו מקבלים התורה, כי היו יכולין לכפר בכל, חס ושלום, ולא היה מועיל להם כל מה שעשה משה רבנו עמיהם, ואפלו כל האותות והמופתים הנוראים שעשה לעיניהם לא היה מועיל להם, כי גם עתה נמצאים אפיקורסים, הבוחרים על-ידי שטות וטעות חכמתם. אך ישראל עם קדוש ראו האמת והשליכו החכמות והאמינו בה' ובמשה עבדו, ועל-ידי-זה קבלו התורה. והינו שתרגם אונקלוס (דברים לב): עם נבל ולא חכם - עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו, כי עקר קבלת התורה היה על-ידי ולא חכימו, הינו על-ידי שהשליכו מאתם כל החכמות כנ"ל. וזה: נבל - ראשי-תבות: לב נתיבות, שהוא כלליות התורה, והיא החכמה האמתית, אשר אצלה כל החכמות בטלים. והינו נבל, שהיא בחינת התורה, הנקראת נובלות החכמה העליונה (ב"ר פ' יו). (ובוא וראה, שעתה מבאר ומישב התרגום הזה, שהוא פליאה גדולה, וכל העולם תמהים עליו: מה ענין תבת נבל לתרגמו על קבלת התורה אך עתה מה נמלצו לחך דברי התרגום האלו). והעקר העבודה - להיות תם וישר, ירא-אלקים וסר מרע, בלי שום חכמות. ושלמה המלך, עליו השלום, אחר שכתוב בו (מלכים א ה): ויחכם מפל האדם; אמר (משלי ל): כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי; וכן אמר אסף (תהלים עג):

צריכים להעלותם ולקשרם לבחינת בינה וזכרון, שהוא בחינת למעלה מהזמן. ועל-ידי-זה זוכין לשמע הקול דקדושה. ולהכניע הקול דסטרא אחרא... (הלכות ראש השנה – הלכה ה לפי אוצר היראה – זכרון, אות ה; ועין קצור לקוטי מוהר"ן חלק ב – תורה עמ)

לבט

כי חלק ה' עמו

פְּרַשַׁת הָאֲזִינוּ היא השירה שהבטיח משה רבנו, שעל-ידי השירה הזאת לא תשכח התורה, כמו שכתוב (שם לא) וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְכוּ, שֶׁאִפְלוּ בְתַכְלִית הַהִסְתָּרָה בְּחִינַת (שם) וְאֲנֹכִי הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר תְּהִיָּה הַשִּׁירָה לְעַד, כִּי הַשִּׁירָה מְרַמֶּזֶת שֶׁאִפְלוּ אִם יִשְׂרָאֵל רְחוּקִים מְאֹד מֵה' יִתְבָּרַךְ בְּתַכְלִית הַהִסְתָּרָה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הֵם קְרוּבִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי עֲדִין נִמְצְאִים בָּהֶם אִפְלוּ בְּהִפְחוּתִים נִקְדוּת טוֹבוֹת. וְזֶה בְּחִינַת (שם לב) כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב וְכוּ. יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר, שֶׁאִפְלוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתַהוֹ מוֹצְאֵין חֵלֶק ה' עִמּוֹ, הֵינּוּ בְּחִינַת נִקְדוּת טוֹבוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת חֵלֶק ה' עִמּוֹ וְכוּ. (הלכות השפמת הבקר – הלכה א, אות ח)

חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח ועושה תחבולות לעורר את הטוב שהוא בג"ל. וזהו: יצרנהו פאישון עינו כנשר יעיר קנו וכו', דהינו שה' יתברך ברחמיו נוצר ושומר את הטוב שהוא וכו', ועושה תחבולות לעוררו ולהזכירו שישוב לשרשו.

ועל-כן התחיל משה השירה: האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, דהינו שמשה רבנו צוה ונזר שהשמים והארץ יאזינו וישמעו היטב דבריו הקדושים, דהינו שהאוויר ינדבך בבחינת האויר הנח והנדך (במוכא בלקוטי מוהר"ן חלק א – סימן יז), כדי שיהיו דבריו הקדושים נשמעים היטב ולא יהיה פח להרוח רעה רוח סערה לבלבל ולערבב האויר, רק הכל יהיו נחים ויאזינו וישמעו דבריו היטב כדי שישמע הטוב הכבוש את דבריו הקדושים, כדי שיזכר את מעלתו הגדולה וישוב לשרשו ממקום שהוא שם אפלו בסוף הדורות הללו, אפלו מתוך העלמה והסתרה יתרה מאד כמו עכשו בבחינת: וענתה השירה הזאת וכו' כי לא תשכח וכו'. (הלכות חלב ודם – הלכה ג, אות ב)

לביא

כנשר יעיר קנו, על-גוזליו ירחף

כָּל הַגְּלוּיֹת מְכַנִּים בְּשֵׁם גְלוּת מִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְעַקֵּר הַגְּלוּת הוּא מֵה שֶׁהַטּוֹב שָׁל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כְּבוּשׁ בַּגְּלוּת תַּחַת יַד הָאֲמוֹת וְהַסְטָרָא אַחֲרָא, שְׂמוּזָה בְּאֵין כָּל הַתְּאוּוֹת וְהַעֲבָרוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מֵעֲשִׂיהֶם". וְעַקֵּר הַגְּזָלָה הִיא עַל-יְדֵי שְׂמִשְׁמִיעֵין לְהַטּוֹב הַכְּבוּשׁ בַּגְּלוּת אֶת מַעְלָתוֹ, שִׁישְׁמַע בְּמִקּוֹם שֶׁהוּא שֵׁם אֶת דְּבָרֵי הַצְּדִיק עַד שִׁיתְעוֹרֵר לְשׁוּב לְשָׂרְשׁוֹ. וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי צְדָקָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה אוֹיֵר נַח וְנֹדֶד, עַד שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה שׁוֹמַע הַטּוֹב גַּם מִרְחוֹק אֶת כָּל דְּבוּרָיו הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַצְּדִיק הָאֲמֵת.

וְזֶה (דְּבָרִים לב): 'הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה וְכוּ, וְלֹא יִבְלַבֵּל דְּבָרֵי הַרוּחַ סְעָרָה וְכוּ.' שֶׁאֵל אֲבִיךָ וַיְגַדְּךָ וְכוּ, וְשָׁמַע דְּבָרֵיהֶם הֵיטֵב וְכוּ. וְכָל זֶה עַל-יְדֵי 'כְּנֶשֶׁר יַעִיר קָנוֹ' — נִשְׂרָא דָא רוּחָא, רוּחַ גְּדִיבָה, בְּחִינַת צְדָקָה, אוֹיֵר הַנָּח וְהַנֹּדֶד. וְזֶהוּ: 'עַל גּוֹזְלֵיו יִרְחַף' — רַחֲפָה הִיא תְּנוּעַת הָאוֹיֵר בְּנַחַת, בְּחִינַת אוֹיֵר הַנָּח וְהַנֹּדֶד, שֶׁעַל-יְדֵי זֶה נִשְׁמַע דְּבוּר הַצְּדִיק לְמִרְחוֹק בְּכָל הָעוֹלָם, בְּחִינַת הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה וְכוּ. וְכָל זֶה אָמַר מֹשֶׁה בְּיוֹם הַסְתַּלְקוּתוֹ, שֶׁאֵן הַמְּשִׁיךְ תִּקְוַן הַנְּגִיל, שִׁיזְכֶּה אַחַר הַסְתַּלְקוּתוֹ שִׁיקְיָמוּ דְּבָרָיו לְעוֹלָם, וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים לא): וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְכוּ כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ. (הלכות סימני בהמה ותייה מהורה – הלכה ד, אות י לפי אוצר היראה – פסח ספירה, אות צח)

לבי

ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישמן יסבבנהו יבוננהו יצרנהו פאישון עינו

עַקֵּר שִׁירַת הָאֲזִינוּ אָמַר מֹשֶׁה רַבְּנוּ בְּשִׁבִיל זֶה הַטּוֹב הַכְּבוּשׁ בֵּין הָאֲמוֹת וְהַסְטָרָא אַחֲרָא. וְהַזְכִּירוּ בְּמִקּוֹם שֶׁהוּא שֵׁם שִׁישׁוּב לְמַעְלָתוֹ וְשָׂרְשׁוֹ, כִּי מֹשֶׁה צָפָה עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת, שֶׁאֵן יִהְיֶה נִכְבָּשׁ וְנִסְתָּר הַטּוֹב בְּהִסְתָּרָה וְהַעֲלָמָה יִתְרָה מְאֹד כְּמוֹ עַכְשׁוֹ בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים לא): וְאֲנֹכִי הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר פְּנֵי בְּיוֹם הַהוּא וְכוּ. וְאֵן בָּא הַטּוֹב בְּהַעֲלָמָה וְהַסְתָּרָה יִתְרָה מְאֹד בְּבְחִינַת הַסְתָּרָה שֶׁכְּתוּב הַסְתָּרָה עַד שֶׁנִּדְמָה כְּמַעַט חֵם וְשָׁלוֹם, כְּאֵלוֹ אִפְס תִּקְוָה חֵם וְשָׁלוֹם לְעוֹרֵר הַטּוֹב הַזֶּה. אֲבָל מֹשֶׁה רַבְּנוּ צָפָה עַל כָּל זֶה וְאָמַר הַשִּׁירָה הַזֹּאת, כְּדֵי שֶׁעַל-יְדֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת יִתְעוֹרֵר הַטּוֹב מְמִקּוֹם שֶׁהוּא שֵׁם אִפְלוּ בְּסוּף הַדּוֹרוֹת הַלְלוֹ, כְּדֵי שִׁיזְכֹּר מַעְלָתוֹ וְיִשׁוּב בְּתִשׁוּבָה וְיִחֹזֵר לְשָׂרְשׁוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם: וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ.

וְזֶה שֶׁכְּתוּב שָׁם בְּשִׁירַת הָאֲזִינוּ (דְּבָרִים לב): יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתַהוֹ יִלֵּל יִשְׁמָן וְכוּ, הֵינּוּ בְּחִינַת הַטּוֹב שֶׁהוּא חֵלֶק נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַנִּמְצָא בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתַהוֹ וְכוּ, דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא כְּבוּשׁ בְּמִדְבָּר וּבְתַהוֹ בֵּין הָעַבּוּדִים וְהַסְטָרָא אַחֲרָא. וְזֶהוּ: יִסְבְּבֵנְהוּ יְבוֹנְנֵנְהוּ וְכוּ, שֶׁהַסְטָרָא אַחֲרָא מְסַבֵּב אוֹתוֹ וּבוֹנֵה עָלָיו וּמְקִיף אוֹתוֹ בְּכַמָּה מַחְצוֹת שֶׁל בְּרוּל, אֲבָל ה' יִתְבָּרַךְ

וישמון ישרון ויבעט

... כמו שכשהשם יתברך שולח לאדם טובות, בנים ועשירות וכל טוב יש שמכיר חסדי השם ומובו עליו על-ידי זה, ומתעורר להתקרב אליו בצדקה ומעשים טובים וכו', ויש חס ושלום להפך, בבחינת "וישמון ישרון ויבעט וכו'"; כמו-כן להפך, כשהשם יתברך מנסה ומיסר את האדם ביסורין וצרות, חס ושלום, ובודאי פונתו יתברך הוא הפל רק לטובה, כדי שיזכר על-ידי-זה לשוב אליו יתברך, כמו שכתוב (איוב ל): "ויאמר כי ישובון מאון וכו'". אבל מחמת גדל כח הבחירה, יש לפעמים שאדרבא על-ידי הצרות חס ושלום נתעקם לבו ביותר מהשם יתברך. (הלכות בלאי בהמה - הלכה ד, אותיות ד ו)

לב,כ

כי גוי אבד עצות המה

עקר תקון התשובה הוא על ידי שלמות תקון העצה, כי באמת הכל הפצים ליראה את שמה ומתנגעים לשוב להשם יתברך, אך אין יודעים עצה שלמה איך לשוב מני השף אשר כל אחד נלכד בו כפי בחנתו. ובאמת עקר תקון העצה צריכין רק בעבודת ה', כי כל החכמות והעצות של העולם שאינם פועלים על ידי אלו העצות להתקרב להשם יתברך ולזכות לחיים נצחיים, כל אלו העצות אינם עצות כלל. מכל שכן בשמתרחקים על ידי אלו העצות מהשם יתברך רחמנא לצלן, ועל עצות כאלו נאמר: כי גוי אבד עצות המה וכו'. וכתוב: ואין חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה', הינו זאת החכמה ותבונה ועצה שהוא נגד רצון השם יתברך אין נקרא בשם חכמה ועצה כלל. כי מי שיש לו איזה מח בקדקדו ראוי לו שיבין מאליו כי עקר העצות והתחבולות שצריך לחשב כל אחד הוא רק איך להנצל משאול תחתיות ומתחתיו. בפרט איך שרואין גדל גנות זה העולם שהוא מלא יגונות וכל ימיו פעם ומכאובות וסופו לעפר ישוב ומה יתרון לו להאדם בכל עמלו. ובודאי היה ראוי לכל החכמים אפלו לחכמי אמות העולם שיתקבצו בלם יחד ויחשבו מחשבות וחכמות ותחבולות ועצות אמתיות מה הוא התכלית של זה העולם, ובשביל מה נברא האדם, ולבלות ימים ושנים על מחשבות ותחבולות אלו כמו שעשה אברהם אבינו וכל האבות הקדושים. בפרט עכשו שכבר זכינו לקבל התורה הקדושה הפלולה מתר"ג, עצות הקדושות. בודאי ראוי לנו לשום כל חכמתנו ודעתנו, רק לקיים את דברי התורה הקדושה בפשיטות ובתמימות, וזה היא החכמה הגדולה מכל החכמות, וזה עקר שלמות תקון העצה אמתית

כשזוכין על ידה לבוא לקיום התורה. ועל בן התחיל דוד המלך עליו השלום ספרו אשרי האיש אשר לא הליך בעצת רשעים, כי זה העקר להתרחק מעצת רשעים בתכלית הרחוק, ולחשב תמיד רק עצות איד לעבד את ה' באמת, ולקיים את התורה שנקראת עצה ותושיה, שזה בחינת תר"ג עטין דאורייתא. (הלכות סכה - הלכה ז, אות ב לפי אוצר היראה - עצה, אות יז)

לב,לט

ראו עתה כי אני אני הוא

ואין אלקים עמדי

באמת מי שיש לו איזה שכל קצת, יוכל להבין כי אין הזמן כלום, כי העבר אין, והעתיד עדין, וההווה כהרף עין; נמצא שעקר הזמן של האדם הוא רק זו הרגע קלה שהוא עומד בה, כי העבר כבר עבר ואיננו, והעתיד מי יודע אם יהיה ומה יולד בו, ואין לו לעת-עתה רק זו הרגע. ועל-פי דרך זה יוכל כל אחד מכל מקום שהוא, אפלו משאול תחתיות ממש, רחמנא לצלן, לדבק עצמו בהשם יתברך בכל רגע שירצה. וזה בחינת: "ראו עתה כי אני אני הוא" ראו 'עתה' דיקא, כי על-ידי בחינת 'עתה' הנ"ל תוכלו לראות כי אני אני הוא, ותוכלו בכל עת ורגע להתחיל לקשר עצמו ולדבק אל השם יתברך, בבחינת "ובו תדבקון". ודברים כאלו אי אפשר להסביר בפה, מכל-שכן בכתב, רק כל חד כפס מה דמשער בלבה. וצריכין לזהר מאד לקיים מקרא שכתוב (ישעיה כו): "לך עמי בא בחדריה וסגר דלתך בעדה, חבי כמעט רגע עד יעבר זעם", כי העקר להתחבא עצמו הרגע קלה שהוא בה עכשו ולדלג באותה הרגע על מה שצריך לדלג, להמתיק החרון-אף, שמשם בא בחינת נשיכת עקרב, חס ושלום, שהם המחשבות המורדות ומבלבלות את האדם בכל עת, כמבאר במקום אחר (עין יסורין וישועה, אות כח), ולזכות למצא הטוב האמתי שיכולין למצא בכל רגע ורגע. וזה גם-כן בחינת: "כי רגע באפו חיים ברצונו, בערב ילין כבי ולבקר רנה". ואחר-כך מבאר יותר איך שבג"י אדם טועין בזה מאד, מה שמעמיקין במחשבותיהם על הזמן הבא והעתיד, כי לא ידע האדם כלל מה ילד יום, בבחינת "ואני אמרתי בשלוי בל אמוט לעולם וכו', הסתרת פניך הייתי נבהל". על-כן אין עצה ותחבולה, כי אם "אלוף ה' אקרא וכו'" להרבות בתחנונים לפני השם יתברך ולהקדים תפלה לצרה, ולכלי להטריד את מחשבתו כלל, רק לשמח בו תמיד, בחינת "ותאורני שמחה", בחינת "כי בו ישמח לבנו, כי בשם קדשו בטחנו", ולידע היטב כי אין לו לעת עתה אלא זו

הַרְגַע שְׁעוֹמֵד בָּהּ, וְלִקְשֶׁר עֲצָמוֹ עִבְשׁוֹ לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ.
(הַלְכוֹת מִתְנַה - הַלְכָה ה', אוֹתוֹת סג סט ע עא לְפִי
אוֹצֵר הִירָאָה - יִרְאָה וְעִבּוּדָה, אוֹת קלט)

לב,לט

רֵאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹקִים עִמָּדִי

כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת רוּחַ דְּלַעְלָא וְרוּחַ
דְּלִתְתָא, שְׁהֵם בְּחִינַת כַּח וּפְעֵל. וְעַקֵּר הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל
אָדָם הוּא, שְׁהָרוּחַ דְּלִתְתָא מוֹשֵׁף וּמְקַבֵּל חַיּוֹת דְּרַף
הַקְּדָשָׁה מִהָרוּחַ דְּלַעְלָא. וְהַצְדִּיק עוֹלָה בְּכָל פַּעַם
מִדְּרָגָא לְדְרָגָא וּמְקַבֵּל חַיּוֹת מִבְּחִינָה גְבוּהָ יוֹתֵר, וְאִין
יִוֹרֵד הָרוּחַ דְּלַעְלָא וְנִתְאַחַד בּוֹ הָרוּחַ דְּלִתְתָא,
וְעַל-יְדֵי-זֶה נִסְתַּלַּק מִמִּדְּרָגָה זוֹ וְעוֹלָה לְמִדְּרָגָה גְבוּהָ
בְּיוֹתֵר, וְזוֹכֵה אִין לְקַבֵּל חַיּוֹת מִהָרוּחַ דְּלַעְלָא
שֶׁבְּמִדְּרָגָה הַגְּבוּהָ יוֹתֵר. וְגַם בַּעַת מִיתָתוֹ מִמַּשׁ אִינוּ
מִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם לְגַמְרִי, חַס וְשָׁלוֹם, כִּי עֲדִין נִשְׁאָר
בְּהַעֲלָם חַיּוֹת נִפְלָא בְּתוֹךְ גּוֹפּוֹ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַבְּלִי דְּגַרְמָה שֶׁנִּשְׁאָר אֲצֵל כָּל אָדָם,
שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְקַבֵּל עֲנִשׁוֹ וּשְׂכָרוֹ. אֵךְ אֲצֵל אָדָם
פְּשׁוּט, מְכַל-שֶׁכֶּן בְּשִׁפְנָם חַס וְשָׁלוֹם וְעַבֵּר עֲבֻרוֹת
וּמַת בְּלֵא תִשׁוּבָה, אִין זֶה הַחַיּוֹת נֶעְקָר מִשְׁרָשׁוֹ וְאִינוּ
יְכוּל לְחַבֵּר הַגִּפְשׁ עִם הָרוּחַ וְכוּ', שְׁזֶה בְּחִינַת כְּרַת
חַס וְשָׁלוֹם, וְעַל-יְדֵי-זֶה עֵקֶר עֲנִשׁוֹ. וְאִפְלוּ מִי שְׁאִינוּ
חַיֵּב כְּרַת, רַק שְׁאִינוּ מְזַבְּדֵי בְּרָאוּי, הוּא צְרִיךְ לְסַבֵּל
יְגִיעוֹת וּמִרִירוֹת הַרְבֵּה קָדָם שְׁזוֹכֵה לְחֹזֵר וּלְקִשֵּׁר זֶה
הַחַיּוֹת לְשְׁרָשׁוֹ. אֲבָל הַצְדִּיק, בְּפִרְט הַצְדִּיק הַגְּדוֹל
בְּמַעֲלָה שְׁזוֹכֵד עֲצָמוֹ מְכַל וְכָל הוּא אִינוּ מַת כְּלָל, כְּמוֹ
שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי צְדִיקִים בְּמִיתָתָם קְרוּיִים
חַיִּים, כִּי גַם אַחַר הַסְתַּלְקוֹתוֹ מִקְשֶׁר וּמִיַּחַד בְּחִינַת
חַיּוֹת גּוֹפּוֹ שֶׁהוּא הַבְּלָא דְּגַרְמָה בְּעֵצֵם הַחַיּוֹת
דְּקַדְשָׁה, וּמִקְשֶׁר וּמִיַּחַד כָּל חַיּוֹתוֹ עַד לַעְלָא לַעְלָא

וְכוּ', וְאִין הוּא עוֹסֵק בְּתַקּוּן נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר
מִבְּחִיּוֹ, מִחֲמַת שְׁאִין עוֹלָה בְּכָל פַּעַם לְמִדְּרָגוֹת
גְּבוּהוֹת וְנִפְלְאוֹת וְנִשְׁגָּבוֹת כָּל-כָּף עַד שֶׁיְכוּל לְתַקּוּן
הַכָּל. כִּי מִי שֶׁקִּלְקַל אִין אֶפְשָׁר לְהַתְתַּקֵּן עַל-יְדֵי זֶה
הַחַיּוֹת בְּעֲצָמוֹ שִׁפְנָם בּוֹ, מֵאַחַר שֶׁלִּשְׁם הַגִּיעַ פְּנִמּוֹ,
וְעַל-כֵּן הַהֲכָרַח לְהַמְשִׁיךְ תַּקּוּנוֹ מִמְּקוֹם הַגְּבוּהָ
בְּיוֹתֵר, שְׁזֶה עֵקֶר תַּקּוּן הַתִּשׁוּבָה, שְׁעַקֵּר הַתַּקּוּן
נִמְשָׁךְ מִמְּקוֹם הַגְּבוּהָ בְּיוֹתֵר; עַד שֶׁיֵּשׁ שִׁפְנִמּוֹ כָּל-כָּף,
בְּפִרְט עֵתָה בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ, שְׁאִין אֶפְשָׁר לָהֶם לְהַתְתַּקֵּן
כִּי אִם עַל-יְדֵי כַח הַצְדִּיקִים שׁוֹכְנֵי עַפְרָי, שְׁעַל-יְדֵי
שְׂבָאִים עַל קַבְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְחוֹתְרִים שֵׁם לְשׁוּבָה
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עַל-יְדֵי-זֶה מִמְשִׁיכִין שֵׁם הָאֵרֶת פִּי
שְׁנַיִם מִבְּחִינָה גְבוּהָ וְעִצּוּמָה מְאֹד, עַד שְׁעַל-יְדֵי-זֶה
גַּם הוּא יְכוּל לְהַתְתַּקֵּן אִפְלוּ אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא.

וְזֶה כִּי יִרְאָה כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאָפַס עֲצוּר וְעִזּוּב וְכוּ',
שְׁנִאֲמַר עַל יְמֵינוּ אֵלֶּה, עַל סוֹף הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹן הַפֶּר
הַזֶּה שֶׁהַצְּרוֹת מִתְחַדְּשׁוֹת מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְאִין מִי
יַעֲמֵד בְּעַדְנוּ וְכוּ'. וְאִין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עַל
אֲבִינוּ שְׂבִשְׂמִים וְעַל כַּח זְכוֹת הַצְדִּיקִים שׁוֹכְנֵי עַפְרָי
כְּנ"ל. וְזֶהוּ שְׁפִיטָה שֵׁם: רֵאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, אֲנִי
אֲנִי דִיקָא שְׁתֵּי פְעֻמִּים, אֲנִי בְּחִינַת פִּי שְׁנַיִם הַגִּיל.
(הַלְכוֹת הַכְּשֶׁר כָּלִים - הַלְכָה ה', אוֹתוֹת ז ח לְפִי
אוֹצֵר הִירָאָה - חַיִּים, אוֹת כג)

לב,מג

וּכְפָר אֲדַמְתוּ עִמּוֹ

עַל-יְדֵי קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל זוֹכִין לְסְלִיחוֹת עֲוֹנוֹת,
בְּחִינַת "וּכְפָר אֲדַמְתוּ עִמּוֹ" - 'אֲדַמְתוּ' דִּיקָא
שְׁעַל-יְדֵי אֲדַמְתוּ בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אֲדַמַת קְדֻשָׁה
עַל-יְדֵי זֶה נִתְכַּפֵּר עִמּוֹ, כִּי עַל-יְדֵי זֶה מְעוֹרְרִין רַחֲמֵי
הו' יִתְבָּרֵךְ שֶׁיִּסְתַּכַּל לְדוֹן כָּל אֶחָד בְּרַחֲמֵי לְפִי מְקוֹמוֹ
שֶׁיִּזְכֵּר כִּי אֲדַמָּה וְעַפְרָי אֲנַחְנוּ שֶׁיִּרְדְּנוּ לְמְקוֹם מְגֻשָּׁם
כָּל-כָּף. (הַלְכוֹת עֶרֶב - הַלְכָה ה', אוֹת לו)

לאחינו כל בית ישראל

הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות

במחיר הקרן

125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה : 054-8429006 (מאיר)